

клюна, та я извадишъ, глътнешъ я та си засладишъ! Да най-хубаво е нашето блато! Тамо се живѣе богато.

— Говоришъ ми глупости. Твоето блато само съ гадини грозни е богато, казала свраката и отлетѣла.

Седятъ на буката жеравътъ хитрецъ, и рибарътъ хубавецъ, седятъ умислени, жално се споглеждатъ.

— Лошо, драги! . . .

— Лошо, братко! По-хубаво отъ нашето блато нѣма по свѣта.

— Истина нѣма, драги. Да бѣгаме.

Разперили крилѣ полетѣли и на родното си блато спрѣли.

Оттогава сѣ тамъ седятъ. Ходятъ, бродятъ и жабешки пѣсни слушатъ. Огладнѣятъ ли, проточатъ дълги човки въ зелениясалото блато, вадятъ жаби и се гощаватъ богато.

И весели и щастливи, често си повтарятъ :

— Сладко, драги!

— Сладко, братко! По-хубавъ животъ отъ нашия нѣма. . . .

— Да, — нѣма!

Така отдавна вече всички знаятъ и казватъ, че рибарътъ на блатото е голѣмецъ.

Всѣкой трѣбва да знае своето мѣсто.

